

Uit de tijd *column*
door Susanne Oomkens

Vriend

Hij hield van het leven, maar moest er, totaal onverwacht, veel te vroeg afscheid van nemen. Zijn gezin is ontdaan. Er is veel familie op het moment dat ik de woonkamer binnenkom. Met een aantal van hen en een goede vriend ga ik in gesprek over de plechtigheid. Voorzichtig ontstaat het idee om deze buiten te houden. Vriend krijgt ideeën; zijn buurman heeft een enorm terrein waar gebruik van gemaakt kan worden. Later die middag sta ik daar met hem samen; in alle stilte, met uitzicht op de landerijen. Het geeft de naasten een goed gevoel om met hulp van vrienden en bekenden zo veel mogelijk zelf te regelen. Ik geef hier en daar adviezen en we spreken af elkaar steeds bij te blijven praten de komende dagen.

Op de dag van de uitvaart rijd ik in de vroege ochtend naar de locatie. Ik ben onder de indruk van de enorme hoeveelheid, op dat moment nog lege, stoelen daar in de openlucht. We praten samen alles nog een keer van begin tot eind door, maken keuzes en zetten de puntjes op de i in de aankleding. We kijken elkaar aan. Het voelt goed: we zijn er klaar voor.

Tijdens de plechtigheid spreekt Vriend: een stoere verschijning, met een grote baard en de nodige tatoeages. Uit zijn broekzak haalt hij een flesje bier, wat hij ter plekke opent en waar hij een grote slok van neemt. Zijn speech begint met een hardgrondige vloek, gevolgd door een drie letter woord en de vraag: 'Wat flik je me nou?' De ruwe bolster verandert steeds meer in een blanke pit. Met iedere herinnering komt er meer emotie en die raakt. Het is, op de in de wind wapperende scheepsvlaggetjes na, muisstil aan het einde van zijn verhaal. Dan draait hij zich om, pakt het flesje bier en werpt dat met een enorme zwaai de landerijen in: 'Deze is voor jou!'